



SÓN LES DUES de la matinada del que havia de ser una nit pecaminosa. Desconeixia l'existència de nocturnitats en què no es transgredissin lleis, promeses i lleialtats o acabessis comentent pecats (concepte fer pena, saber greu). Però d'aquestes jornades tenebroses, fa vint anys (de tot fa més de vint anys prop dels cinquanta). I en això de la nit, en sóc més conscient que mai.

Abans, en càure el sol, et converties

en àvid vampir de sangs alcohòliques, en depredador sexual de víctimes desorientades, en maldestre esquelet en moviment o tertulià catedràtic de tot, mig tartamut i disposat a riure per res.

L'oxitocina, hormona de l'hipotàlem, promovia l'amor, sociabilitzava i potenciava el rendiment

davant dels reptes. Incitava el teu cos a les expectatives noctàmbules de diversió, alcohol i dubtosa possibilitat de sexe.

Avui, la festa d'aniversari d'un amic, gràcies Albert, em proposava un déjà vu. De sobte, records de l'Aigueta; dels calamars congelats del bar del carrer Sant Jaume; d'un Indelalba de cubata econòmic, on la llimonada era anecdòtica i el vodka de garrafa; d'un cine, convertit en bar musical, d'on ja en sortíem perjudicats; del NAN o el Pig Nau del polígon o aquell Privat de l'autovia, on el problema era la ruta alternativa al control policial; de les moltes hores de discursos i rialles, de barra menjant l'orella a pits prominents o del ridícul dels balls genuflexionats. I sobretot, el mal de cap

del dia després, la retirada de vista a algunes per manca de memòria del dit i fet o les tertúlies recordant moments d'apoteosi.

Fa uns minuts, gairebé res ha estat igual (excepte el nom del local). El depredador ha estat enterrat, els discursos de política, economia i el collons del Rosell no fan riure i només tres ridícules birres. Els anys m'han canviat el cap, el fetge i el membre viril. La meva oxitocina avui és la de l'embaràs: em fa defensar aferrissadament el que tinc (dona, filla i estabilitat), enfront dels enemics perillosos de la nit. Que no busquin Sant Pare: ja el tenen.

Els anys m'han canviat el cap, el fetge i el membre viril.

P La pregunta

¿Consume usted productos de proximidad?



ORIOI TORNABELL 22 años, La Garriga

"Sí, consumo productos como salsas de calçots".



FERRAN NEBOT 32 años, Cardedeu

"Alguna cosa consumo de proximidad, como la leche".

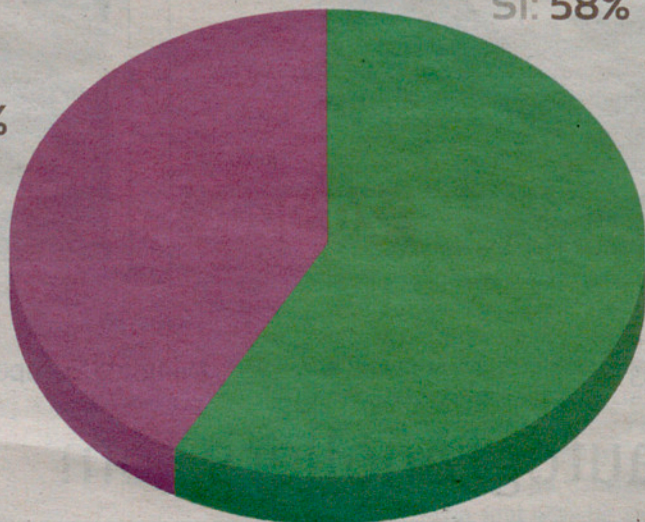


ANTONIO PIZARRO 40 años, Granollers

"Sí, acostumbro a comprar en una agrotienda".

NO: 42%

SÍ: 58%



Encuesta: Oriol Serra
Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas escogidas al azar en las calles de Granollers el pasado martes, 12 de marzo de 2013.

EL FUTUR DE L'ESGLÉSIA ESTÀ EN JOC

Quan surti aquest article, el dilema de qui serà el nou Papa imagino que s'haurà esvaït. Tant de bo que, el nou nat, prengui el nom de Joan XXIV, seguidor, per tant, del gran Pastor Joan XXIII.

Vivim moments angoixants no importa l'ordre: social, econòmic, laboral, cultural, polític, familiar, religiós. Pensava que ja ho havia vist tot i, vet aquí que el futur ens ha de deparar, encara moltes i noves possibilitats que acabin amb les incoherències, extravagàncies, desigualtats. Curiosament l'Església te al davant la gran oportunitat de trencar cànons, acabar amb imposicions, oferir nous camins de justícia, de normalitat.

A vegades em costa decidir el camí a seguir però, Sí que tinc clar per on NO passaré. No m'agrada el què està succeint. Sóc cristiana i penso que l'Església catòlica ha de fer molts actes de contrició i penitència. S'ha de confessar de tot allò que l'ha conduïda a la situació actual. La ruta que en el seu dia Jesucrist va marcar, no té res a veure amb la que avui domina, de l'Església de l'opulència i autoritarisme per una banda, de por i de terror per l'altra. Algú em va titllar de visionària quan vaig defensar que el futur que esperem d'un nou món, d'una nova manera de viure, podria arribar a partir del nou responsable del Vaticà.

Necessitem un Papa que recuperi la Comunitat cristiana de debò sense parafrènies ni lleis que ofeguen en lloc d'alliberar. Una Església que estigui al costat dels pobres, del poble ras, no dels que dominen l'economia i el poder. Una Església sense Estat, sense Banca, sense pompa, sense ostentació, sense disfresses, sense imposicions. Una Església on la dona jugui un paper cabdal i en la que els seus Ministres tinguin opció al celibat però també al matrimoni. Necessitem un Papa impel·lent perquè, el cul de sac en el qual ens trobem necessita, de manera urgent, noves regles de joc i de comportament. Un Papa que sàpiga escoltar, mirar, actuar, prop d'aquells que el necessiten. Un Papa que transmeti amor, fe, esperança, i serveixi d'exemple a petits i grans, no importa creences ni ideologia.

Crec en l'Esperit Sant i espero que en moments tan decisius, es farà present com li pertoca, en la presa de decisió dels Cardenals que han de decidir. Que els atorgarà la llum que necessiten per tal que la Humanitat pugui seguir confiant en aquesta Església que se'n va en orris, si Ell no hi posa remei. Si no som capaços d'administrar la nostra llibertat per a dir en tot moment allò que no ens agrada com estic fent ara jo, cal més que mai que el seu alè bufi sobre els purpurats que són els que tenen la darrera paraula. No poden triar un Papa com si d'una campanya electoral política-econòmica es tractés. Potser, arribarà una Església postclerical, com augurava el gran teòleg Ernesto Balducci fa una pila d'anys. Amen...

Montserrat Ponsa



Montserrat Ponsa
Periodista